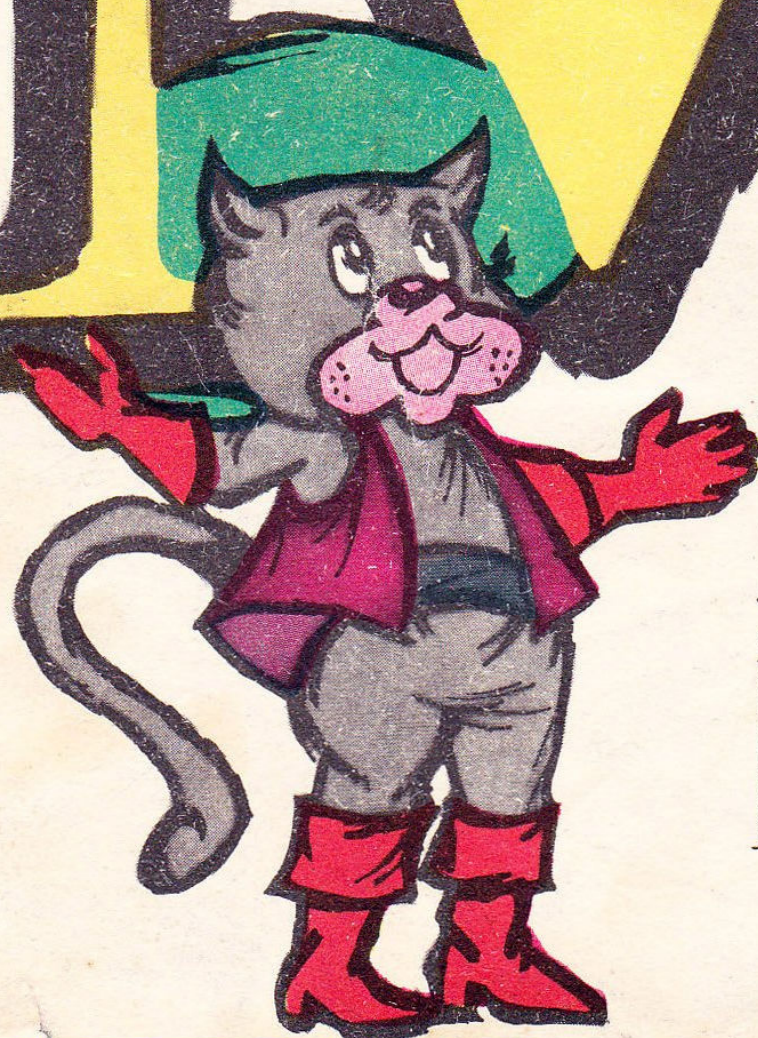

CHARLES
PERRAULT

motanul
incălțat

CHARLES PERRAULT

Motanul încălțat

Repovestire : Al. Mitru

nchizînd ochii, un bătrîn lăsă drept moștenire băieților o moară, un măgar și un motan.

Băiatul cel mare primi moara, mijlocușul măgarul și cel mic motanul.

Băiatul cel mic era cum nu se poate mai mîhnit. Ce să facă el cu un amărît de motan ?

Motanul îi vorbi cu glas omenesc :

— Nu te necăji atîta, stăpîne ! Îmi trebuie numai un sac și o pereche de cizme și vei vedea că am să-ți fiu de folos !

Băiatul îi împlini voia și motanul plecă. Își puse în sac niște tărîțe, lăsă gura sacului deschisă și el se lungi alături, făcînd pe mortul.

Un iepure se furișă ca să mănînce tărîțe. Dar motanul legă sacul la gură. Și duse iepurele regelui, spunîndu-i că este un dar al marchizului de Carabas. A doua oară îi duse două potîrnichi. Îi mai făcu și alte daruri. Toate de la... marchizul de Carabas.

— Stăpîne, acum e acum, zise într-o zi motanul. Dezbracă-te și scaldă-te în rîu. Mai departe las' pe mine.

Băiatul ascultă.

Tocmai treceau pe-acolo, într-o trăsură, regele și fiica lui.

Motanul începu să strige :

— Săriți ! . . . Săriți ! . . . Se îneacă marchizul de Carabas !

Regele porunci să fie scos băiatul din apă. Între timp motanul îi povestea cum niște bandiți îl atacaseră pe marchizul de Carabas. Îi luaseră banii și hainele, și-l azvîrliseră în apă.

I se aduseră marchizului haine noi și, astfel îmbrăcat, băiatul n-arăta de loc rău. Prințesa îl îndrăgi.

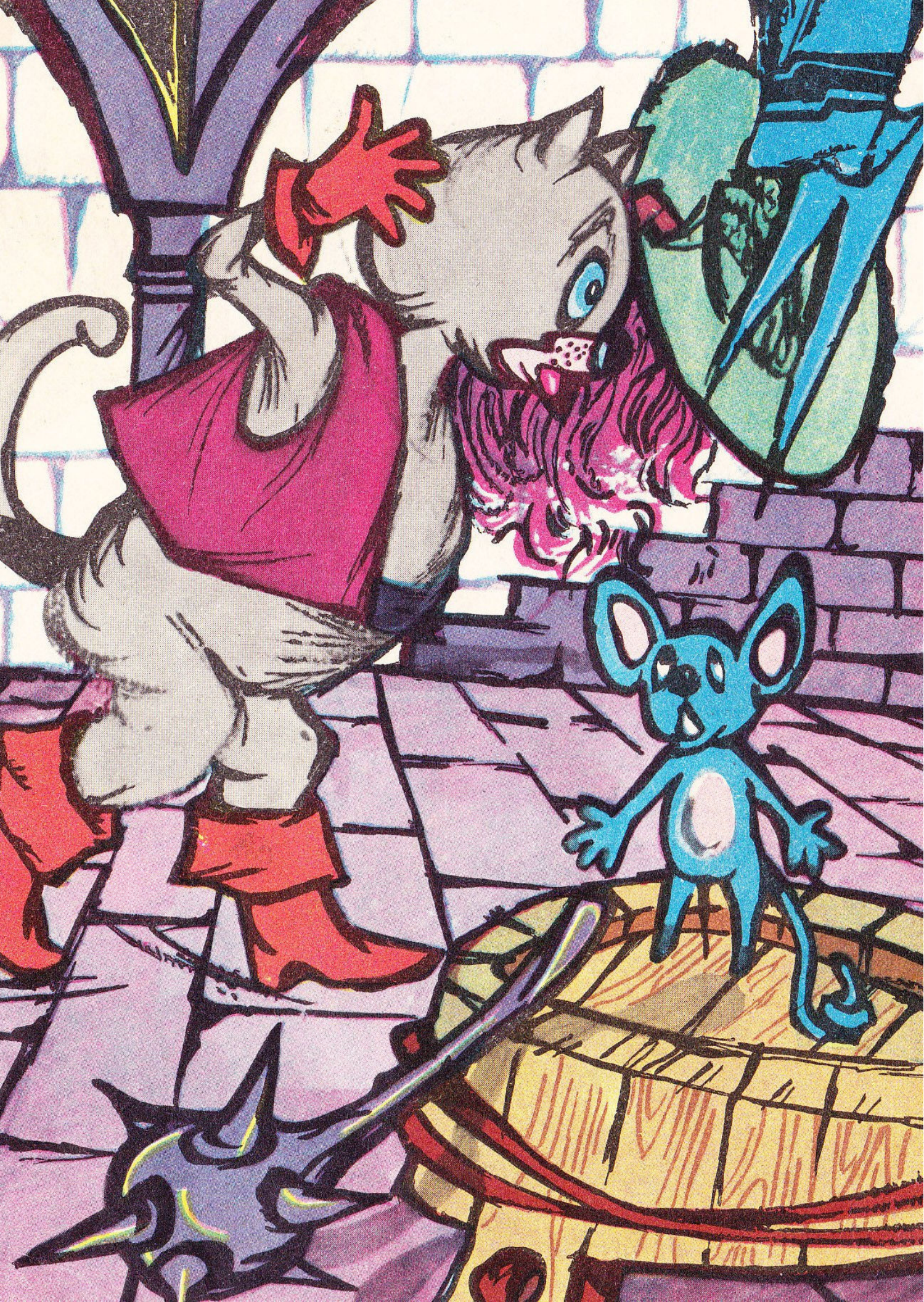
Călătoriră mai departe cu trăsura.

Motanul alerga mereu înainte. Orînduia astfel lucrurile încît regele să creadă că pădurile, cîmpiile, livezile pe care le întâlneau în cale erau ale marchizului de Carabas.

La mică depărtare se afla și castelul unui căpcăun deosebit de avut. El stăpînea, de fapt, toate bogățiile pe care motanul le da drept proprietatea marchizului. Le luase cu japca de la oamenii pe care-i ucisese.

Motanul alergă la căpcăun. Îi spuse că a venit să i se închine. A auzit însă, între altele, că el ar fi în stare să se prefacă în orice animal. Și asta n-o crede.

Căpcăunul, ca să-și dovedească puterile, se prefăcu în leu.

— Ei, într-un animal mare, treacă-meargă, zise șiret motanul. Dar într-un animal mic, de pildă un șoarece, nu te cred în stare să te prefaci.

Căpcăunul, crud, dar prost, se prefăcu în șoarece. Motanul îl înghiți cu coadă cu tot.

Tocmai sosea trăsură regelui. Motanul alergă la porți și îi pofti pe toți în . . . castelul marchizului de Carabas.

Iar regele, încredințându-se de-a binelea cât este de bogat marchizul de Carabas, îi dădu pe fiica lui de nevastă.

